

ПРЕС КЛИПИНГ

27.новембар 2012.

НАСЛОВИ

- 77.000 радника не прима ни динар;(стр.2)
- Пијаца празни џепове;(стр.3)
- Србија: Просечна зарада 41.558 динара;(стр.5)
- Кркобабић: Пензионери ће добити трећу и четврту рату помоћи;(стр.5)
- Хоће нашу привреду, али своје господарство не дају;(стр.6)
- Плате реално мање него лањске;(стр.8)
- Штрајк оставља пун град смећа;(стр.9)
- Уставни суд усвојио захтев синдикалиста;(стр.9)
- Највише зараде у Костолцу, најниже у Белој Паланци;(стр.10)
- Хранитељица градска;(стр.11)
- Запослени у болници „Рибарска бања“ најавили протест;(стр.12)
- Фабрика је велико градилиште;(стр.13)
- План Владе повећава незапосленост?;(стр.14)
- Развој није само за изборе;(стр.15)
- Много бабица, килав посао;(стр.17)
- Синдикати очекују дела;(стр.19)
- Синдикати и савети на истом задатку;(стр.21)
- Милиони радника у вртлогу протеста;(стр.23)
- Неопходна нова индустријска политика;(стр.25)
- За једнакост и социјалну правду;(стр.26)
- Краљево: Од локалне власти само морална подршка;(стр.28)
- Бор: Да радници буду акционари;(стр.29)

Брање: Један извор недовољан за пустињу;(стр.31)

Ускоро и осмочасовно радно време;(стр.32)

КСС спремна за нови процес реформе;(стр.34)

Кад радници брину о производњи;(стр.35)

Удружено до остварења својих права;(стр.37)

<http://www.novosti.rs/vesti/naslovna/aktuelno.290.html:407777-77000-radnika-ne-prima-ni-dinar>

77.000 радника не прима ни динар

Б. СТЈЕЉА

Због блокираних рачуна у 55.000 фирми, неизвесна судбина њихових запослених. Радницима се не исплати да дају отказ јер у том случају остају и без заосталих зарада, а мало ко би од њих пресавио табак и тужио фирму

Да ћуте и стрпљиво чекају - једино је што у овом часу могу да ураде запослени у предузећима, њих 77.000, чији су рачуни замрзнути. Према последњим подацима Привредне коморе Србије, само у овој години је блокирано 55.000 предузећа, а како кажу у синдикатима, радницима који чекају плате и доприносе, преостаје само да се надају да ће им фирме поново "прорадити".

- Док су рачуни тих предузећа у блокади, она не могу да послују, ни да обављају било какве финансијске трансакције, па ни да исплаћују плате и доприносе. Тим радницима су везане руке да било шта ураде - каже Љубан Жигмунд, економиста из Савеза самосталних синдиката Србије.

Жигмунд објашњава да већина њих одлучи да сачека "боље време" јер, практично, других решења готово да и немају.

- Овим радницима се не исплати да дају отказ јер у том случају остају и без тих заосталих зарада, а мало ко би од њих пресавио табак и тужио фирму, јер је евидентно да предузеће нема новца - додаје он.

А стрпљење уме да се отегне. У Привредној комори Србије кажу да блокада предузећа може да потраје само два-три дана, али и дуже од годину. Зато су предузетници иницирали доношење закона о решавању пореских дуговања и дуговања по основу доприноса за обавезно осигурање и овај се предлог се већ налази у скупштинској процедури.

КАМАТА ГУШИ ФИРМЕПРЕДУЗЕТНИЦИ, према подацима Пореске управе, дугују 140,2 милијарде динара. Од тога на главницу отпадају 53,4 милијарде динара, а на камату чак 86,8 динара. Укупан број предузетника у Србији, којих је више од 200.000, тренутно запошљава 390.000 људи. А пола ових предузећа је у веома тешкој финансијској ситуацији и у сталном ризику од блокаде.

- Овај би закон омогућио да сва та предузећа поново стану на своје ноге и да се сачувају сва радна места - каже Душан Перић, председник Извршног одбора Заједнице предузетника Привредне коморе Србије. - То би у пракси значило да се фирмама омогући мировање дуговања од 12 до 60 месеци. Под условом да почну са текућим плаћањима, држава би им одблокирала рачуне и омогућила пословање, па тако дала шансу да нешто и зараде, а потом и врате заостала потраживања. То је за све добро, јер држава од блокираних предузећа нема никакве вајде, а штету трпе сви.

Перић додаје да би на овакав начин држава добила око 50.000 уредних платиша месечних пореских обавеза:

- Предузетници не траже да им се дугови бришу, опросте, нити да буду амнестирани од претходних обавеза и камата, већ само траже предах како би могли да обнове и унапреде своју делатност.

<http://www.novosti.rs/vesti/naslovna/aktuelno.239.html:407732-Pijaca-prazni-dzepove>

Пијаца празни џепове

Д. М. - С. Б.

Трговински ланци одавно ценовнике не усклађују са просечним платама у градовима и општинама. Дупло нижи приходи у неким деловима земље не подразумевају и јефтинију набавку намирница

Дупло нижи приходи у неким деловима земље не подразумевају и јефтиније намирнице

СТАРО трговачко правило да цене прате куповну моћ становништва, ако се изузме пијаца, изгледа, не важи у Србији. Ценовници трговинских ланаца су мање-више исти у Београду и Врању или Крагујевцу, иако просечном Београђанину на чеку пише 51.616 динара, Врањанцу 33.494, а Крагујевчанину - 39.140 динара.

Да трговци прате "коверте", најгоре би прошли житељи Костолца. Овај град је, по подацима Републичког завода за статистику, октобарски рекордер. Просек је достигао 76.533 динара.

- Проверавали смо овај податак и испоставило се да је реч о динамици исплата зарада - кажу за "Новости" у Републичком заводу за статистику. - У том граду је неколико јаких предузећа. И кад они током месеца не исплате оба дела плате, промени се укупна статистика. Тако су у септембру исплатили изгледа само једну половину, а у октобру то надокнадили. Запослени су имали по три исплате и отуда толики просек.

Цене индустријских прехрамбених производа су уједначене у читавој земљи. Готово да нема разлике у цени уља, шећера, брашна, салама, печеница, јогурта, павлаке, слаткиша, сокова, зачина истих добављача...

НАЈМАЊА ПРИМАЊАГЛЕДАНО по делатностима, у окторбу су најмање зараде имали произвођачи саобраћајних средстава - 14.618 динара. У кинематографској, музичкој и ТВ продукцији могао се зарадити просек од 17.993 динара, а у преради дрвета - 22.140 динара. Производња одеће је донела свега 22.397 динара плате, а остале прерађивачке делатности - 22.487.

За месо само делимично важи она да се цене формирају према дубини џепа потрошача, јер свињско месо најскупље је у Ваљеву. За педесетак динара скупље је него и у Београду, иако је плата Ваљеваца нижа и износи око 34.420 динара. Пилетина у Лесковцу кошта 385 динара, а у престоници је јефтинија - 340 динара. Житељ Лесковца, у просеку заради 31.787 динара, скоро пуних 20.000 мање од Београђанина.

Друга је, међутим, прича са пијацама. На тезгама се више осети стандард грађана. Тако, на пример, кромпир на југу кошта око 40 динара за килограм, колико је и у Лесковцу, док је у Београду и душло скупљи - достиже и 90 динара. Врањанци могу за 230 динара да купе килограм пасуља, а исту количину Београђани плаћају душло више.

Ако би се водили статистичким подацима, најјефтинија роба би требало да је у Белој Паланци. Октобарски просек у овој вароши је био 22.417 динара. Три и по пута је мањи од плате у Костолцу. Није много боље ни житељима Куршумлије. Они су примили по 22.894 динара. У нишкој Палилули просек је био 24.132 динара, а у Ариљу - 25.253 динара.

- Продубљује се "јаз", између, условно речено, богатог севера земље и сиромашног југа и југоистока - сматра Саша Ђоговић, економиста. - То указује на бесперспективност подручја, слабу куповну моћ тих региона и даљи пад промета на свим нивоима.

PROSEČNE CENE NAMIRNICA					
	Beograd	Niš	Kragujevac	Novi Sad	Užice
Svinjski vrat	540	490	480	530	485
Pileće meso	350	340	325	350	350
Šaran	395	325	320	375	385
Sir	360	350	330	290	320
Kupus	50	35	30	40	30

* u dinarima za kilogram

БОЉЕ НАМ ЈЕ?

НА папиру све нам је боље и боље. Просечна плата у октобру износила је 41.558 динара. У односу на просечну зарату исплаћену у септембру, номинално је већа за 3,2 одсто, а реално је већа - 0,4 одсто.

Рекордери су запослени у услужним делатностима у рударству. У просеку су примили 90.121 динар. Саветници и директори месец су завршили са примањима од 82.195 динара. Дуванције су са 81.994 динара просека стигли на треће место. Прате их банкарски који су зарадили 81.603

динара. Исплатило се бавити се и снабдевањем електричном енергијом, гасом и паром. Просек у овој делатности је био 78.428 динара.

<http://www.novosti.rs/vesti/naslovna/aktuelno.239.html:407639-Srbija-Prosecna-zarada-41558-dinara>

Србија: Просечна зарада 41.558 динара

Тањуг

Просечна нето зарада у Србији у октобру износила је 41.558 динара, што је номинално за 3,2 одсто више него у претходном месецу

БЕОГРАД - Просечна нето зарада у Србији у октобру износила је 41.558 динара, што је номинално за 3,2 одсто више него у претходном месецу, а реално за 0,4 одсто, саопштио је данас Републички завод за статистику.

Просечна нето зарада у октобру у поређењу са зарадом у истом месецу лане номинално је већа за 8,9 одсто, а реално је мања за 3,5 одсто.

Просечна нето зарада у периоду јануар-октобар номинално је већа за девет одсто, а реално за 2,5 одсто него у истом периоду 2011.

Просечна бруто зарада у октобру износила је 57.733 динара и номинално је већа за 3,3 одсто, а реално за 0,5 одсто у поређењу са претходним месецом.

Просечна бруто зарада у октобру номинално је већа за девет одсто, а реално је мања 3,5 одсто него у истом месецу лане.

Просечна бруто зарада у периоду јануар-октобар номинално је већа за 8,9 одсто, а реално за 2,4 одсто у односу на исти период 2011.

ПОЛИТИКА ONLINE

<http://www.politika.rs/rubrike/Drustvo/Krkobabic-Penzioneri-ce-dobiti-trecu-i-cetvrtu-ratu.html>

Кркобабић: Пензионери ће добити трећу и четврту рату помоћи

БЕОГРАД – Потпредседник ПУПС-а и посланик у Скупштини Србије Милан Кркобабић изјавио је данас да су у буџету за наредну годину одвојена средства од 4,1 милијарде динара, односно око 40 милиона евра, намењена за исплату преостале две рате специјалне социјалне помоћи за више од пола милиона пензионера у Србији који имају пензију мању од 15.000 динара.

Он је поручио тим пензионерима да ће добити и трећу и четврту рату и да ће наредна, трећа, бити пред Нову годину, а следећа, четврта уочи Ускрса.

„Тражимо да тих пола милиона људи добије 16.000 динара годишње у четири једнаке рате”, нагласио је Кркобабић гостујући на ТВ Пинк, подсетивши да су две рате већ исплаћене у овој години.

Он је подсетио да је реч о „чувеној београдској 13. пензији” и да се социјални програм града Београда који је живео током четири године примењује и на Србију.

Кркобабић је истакао и да су за пензионере и за труднице предвиђена средства у укупном износу од око 110 милиона евра.

Осврнувши се на избор Драгана Ђиласа за председника ДС, Кркобабић је рекао да је да ће од Ђиласа бити довољно уколико покуша да у Србији уради оно што је урадио у Београду као градоначелник.

Кркобабић, који је и директор „Пошта Србије”, рекао је да је успео да врати посао том предузећу, вредан два милиона евра и да је добра вест за Београђане да ће их поново обилазити поштари.

„Пред нама су кључне ствари - враћање специјалног система веза од Телекома”, најавио је Кркобабић и додао да ће тај систем наредних месеци бити враћен „у пошту”.

Директор „Пошта Србије” је најавио и да нико неће бити отпуштен, јер нема вишка људи, већ има мањка посла.

Тањуг

<http://www.politika.rs/rubrike/Tema-nedelje/Odnosi-Srbije-i-Hrvatske/Hoce-nasu-privredu-ali-svoje-gospodarstvo-ne-daju.sr.html>

Хоће нашу привреду, али своје gospodarство не дају

Српске инвестиције у Хрватској свега 40, а хрватске у Србији преко 500 милиона евра. – „Смоки” и „бананица” нису више наше власништво

„Идеа”, „Штарк”, „Фриком”, „Дијамант”, „Гранд пром”, „Полет”, „Стражилово”, „Мивела”, „Кикиндски млин”, „Паланачки кисељак”, само су нека од предузећа у Србији која су у власништву хрватских компанија, док се на прсте једне руке могу набројати веће инвестиције наших предузећа у Хрватској. Има их свега три, а за то време, наше популарне робне марке „смоки” и „бананица” постале су власништво хрватске компаније.

Зашто је то тако и зашто никада није било неког реципроцитета, питање је које се поставља годинама, а овдашњи привредници никада нису крили да завиде хрватским колегама на помоћи коју им држава пружа.

– Нама никада наша држава није давала онакву потпору какву је Хрватска давала својим привредницима. Они своје не дају – пожалио се недавно један од најбогатијих Срба у неформалном разговору са новинарима.

ХРВАТСКЕ ФИРМЕ У СРБИЈИ

„Штарк”
„Фриком”
„Дијамант”
„Гранд пром”
„Идеа”
„Полет”
„Стражилово”
„Мивела”
„Кикиндски млин”
„Паланачки кисељак” ...

СРПСКЕ ФИРМЕ У ХРВАТСКОЈ

„Еурофуд маркет”
„Магма”
„Тесла штедна банка”

Да ли је тако и да ли је само то разлог што нису успели да се изборе за место на тржишту ове суседне државе? А није да нису покушавали. Претходних година је „Делта” Мирослава Мишковића покушавала да купи земљиште компаније „Загрепчанка” у Загребу и месну индустрију „Импром” из Крижеваца. Није успела, упркос пријатељским везама Мирослава Мишковића и Ивице Тодорића, власника „Агрокора”. „Дунав група” у чијем су саставу „Имлек” и „Млекара Суботица” безуспешно су настојали да купе „Карловачку млеку”. И Жељко Митровић, власник „Пинка” је у намери да посао прошири и на територију Хрватске наишао на жесток отпор јавности. Слободан Вучићевић, бивши власник „Гранд кафе”, успео је да уђе на Хрватско тржиште, али је та српска инвестиција доживела фијаско.

У Привредној комори Србије наводе да је разлог томе то што је у Србији створен повољан амбијент за стране улагаче, док са хрватске стране таква клима, поготово за фирме из Србије, не постоји.

– Српске инвестиције у Хрватској су свега 40 милиона евра, а хрватске у Србији преко 500 милиона евра. Разлози слабијег присуства српских предузећа на тржишту Хрватске су незавршени процеси приватизације српске привреде, а Хрватска је те процесе окончала уз снажнију подршку државе и банака. Затим, бројне царинске баријере, неблагонаклоност према

роби и инвестицијама из Србије, нелојална конкуренција домаћих фирми и случајеви дискриминације српских предузећа у приватизацији хрватских фирми – наводе у ПКС-у.

Закључују да је потребно обезбедити проходност за српски капитал у Хрватској, како би се смањила велика несразмера која постоји у инвестиционим улагањима.

– Та проходност не може се остварити на основу појединачних покушаја, већ једино на високом државном нивоу, уз појачан притисак са највишег државног и политичког нивоа Србије на хрватске државне структуре – наводе.

И док у Србији послују десетине фирми у хрватском власништву, на тржишту Хрватске тренутно постоје свега три инвестиције из Србије. Средином 2008. године концерн „Свислајон Таково”, један од највећих кондитора у региону, купио је фабрику „Еурофуд маркет” из Сиска, такође произвођача кондитора, у вредности од око 20 милиона евра. „НЦА инвестмент груп” је крајем 2010. године постала већински власник хрватске трговачке компаније „Магма” за око 25 милиона евра. Међутим, чини се да ни ове фирме неће још дуго опстати.

– Обе компаније су у проблемима на тржишту Хрватске, а „НЦА инвестмент груп” разматра могућност повлачења са овог тржишта – наводе у ПКС.

Трећа српска инвестиција у Хрватској је „Тесла штедна банка”, са оснивачким капиталом од три милиона евра, а чији су власници и оснивачи фондови за развој Војводине и Србије. Ова банка ће имати посебну кредитну линију намењену српским повратницима и ревитализацији опустошених подручја.

С. Деспотовић

<http://www.dnevnik.rs/ekonomija/plate-realno-manje-nego-lanjske>

Плате реално мање него лањске

Просечна нето зарада у Србији у октобру износила је 41.558 динара, што је номинално 3,2 посто више него у претходном месецу, а реално 0,4. Просечна нето зарада у октобру у поређењу са зарадом у истом месецу лане номинално је већа 8,9 посто,

а реално је мања 3,5 одсто, саопштио је Републички завод за статистику.

Просечна нето зарада у периоду јануар–октобар номинално је већа девет посто него у истом периоду 2011, а реално 2,5 одсто.

Просечна бруто зарада у октобру износила је 57.733 динара и номинално је већа 3,3 посто у поређењу с претходним месецом, а реално 0,5. Просечна бруто зарада у октобру номинално је већа девет одсто, а реално је мања 3,5 одсто него у истом месецу лане.

Просечна бруто зарада у периоду јануар–октобар номинално је већа 8,9 посто у односу на исти период 2011, а реално 2,4 посто.

Штрајк оставља пун град смећа

Чистачи у уторак неће односити смеће; запослени у “Чистоћи” најавили су да у шест часова ујутру почињу генерални штрајк. Важи минимум процеса рада, који подразумева одвоз смећа испред

Радници “Чистоће” због плата најавили обуставу рада

установа од друштвеног значаја, болница, вртића, школа ...

Члан Штрајкачког одбора оба синдиката у предузећу Бобан Петковић казао је да се контејнери код тих установа неће празнити сасвим, већ ће нешто од смећа и да остане у контејнерима, да би генерални штрајк запослених у “Чистоћи” Новосађани што боље приметили.

Повод за генерални штрајк је кашњење другог дела зараде за октобар и аконтације за новембар. Петковић каже да је део плате за октобар требало да буде на радничким рачунима 10. новембра, а аконтација данас. Директор “Чистоће” Драган Божић рекао је да постоји могућност да ове седмице буду испалаћена дуговања радницима, али да не може поуздано рећи дан исплате.

- Финансије су лоше, губитак је око милијарду динара. Запослене не могу да зауставим да не штрајкују, али ћу се обратити радницима, да би указао на последице штрајка по грађане Новог Сада - истакао је директор Божић.

З. Делић

<http://www.dnevnik.rs/drustvo/ustavni-sud-usvojio-zahtev-sindikalista>

Уставни суд усвојио захтев синдикалиста

Уставни суд Србије, на иницијативу Савеза самосталних синдиката Србије, утврдио је да члан 33, став 5 Закона о здравственом осигурању није у сагласности с Уставом Србије и потврђеним међународним уговором па је тако запосленима поново враћено право на накнаду за повреду на раду приликом доласка на посао и одласка с радног места.

Наиме, у лане усвојеним изменама и допунама Закона о здравственом осигурању право радника на накнаду за повреду на раду приликом доласка на посао и одласка с њега је укинато. И поред тога, оно је као право радника на надокнаду остало у Закону о пензијском и инвалидском осигурању, у којем се под повредама на раду и даље сматрају и повреде настале на путу до посла и назад. Правници су упозоравали надлежне управо на то да два закона дају различита права за исту врсту повреда и да се то мора ускладити.

Савез самосталних синдиката Србије поднео је захтев УШ-у да оцени да ли су одредбе прошле године усвојених измена Закона о здравственом осигурању уставне и он је пресудио да нису. То, пак, значи да ће свим запосленима убудуће повреда приликом доласка на посао и одласка с њега бити сматрана повредом на раду и за то исплаћивана посебна накнада. Но, остаје нејасно како ће се – и ко ће за то бити задужен – надокнадити повреда на раду коју су имали радници приликом доласка на радно место и одласка с њега у протеклу годину дана, а који за то нису

добили никакву надокнаду јер се газда позивао на (тада) оспорени Закон о здравственом осигурању.

Љ. Малешевић

ПРИВРЕДНИ ПРЕГЛЕД

http://www.pregled.rs/cms/index.php?option=com_content&view=article&id=1079:Najvi%C5%A1e-zarade-u-Kostolcu,-najni%C5%BEE-u-Beloj-Palanci&catid=31&Itemid=101

Највише зараде у Костолцу, најниже у Белој Паланци

Послодавци су за зараде својих запослених у октобру уплатили у просеку по 57.733 динара, тако да су послодавце ове плате коштале 3,3 одсто номинално, а реално 0,5 одсто више него у септембру. Притом су просечне зараде без пореза и доприноса тежиле 41.558 динара, па је оно што су запослени добили било номинално 3,2 одсто, а реално 0,4 одсто више него у септембру - саопштио је Републички завод за статистику. Послодавци су за зараде запослених у октобру ове у односу на исти месец прошле године номинално уплатили девет одсто, а реално ипак мање три и по одсто, док су зараде без пореза и доприноса у односу на оне од пре годину дана биле номинално веће 8,9, а реално такође три и по одсто мање.

По висини просечних зарада овога пута Костолац је надмашио четири београдске општине. Међу првих пет општина с највишим зарадама водећу позицију заузео је Костолац с просеком од 107.956 динара, односно без пореза и доприноса 76.533 динара. Затим следе београдске општине Стари град с просеком од 84.789, односно платама без пореза и доприноса од 61.196, Лазаревац са 83.791, односно 59.665, Палилула са 82.717 или 59.123 и Нови Београд у којем је плата била 79.273, односно без пореза и доприноса - 57.279 динара. На зачељу ове ранг-листе је Бела Паланка у којој су плате без пореза и доприноса биле 22.417 динара, Куршумлија са 22.894, нишка Палилула са 24.132, Ариље са 25.253 и Пландиште са 25.987 динара. На врху ранг-листе делатности с највишим зарадама нашле су се услужне делатности у рударству где је бруто плата тежила 126.757 динара, а она нето 90.121, на другом месту су произвођачи дувана чији су послодавци за плате издвојили 126.857, а запослени својим кућама однели у просеку по 81.994 динара. На трећем месту су финансијске услуге с просечном бруто платом од 113.426 и нето зарадом од 81.603, на четвртм снабдевање електричном енергијом, гасом и паром са 110.558 динара бруто и 78.428 нето платом и на петом месту је производња кокса и деривата нафте с бруто платом од 108.996 и нето зарадом од 78.171 динар. Остаје нејасно како су ове дане преживели запослени у производњи осталих саобраћајних средстава када се има у виду да им је просечна нето плата била само 14.618 динара, или они у кинематографској, телевизијској и музичкој продукцији који су својим кућама однели у просеку по 17.993 динара. По око пет хиљада динара више од њих својим кућама однели су запослени у производњи дрвета и производа од дрвета, осим намештаја чија је зарада била 22.140, производњи одевних предмета - 22.397 и запослени у осталој прерађивачкој делатности - 22.487 динара.

Хранитељица градска

Пољопривредну корпорацију Београд (ПКБ) не би требало продати стратешком партнеру, већ би требало да држава задржи барем 51 одсто капитала, истиче за Привредни преглед Војислав Борисављевић, председник градског одбора Самосталног синдиката запослених у пољопривреди, прехранбеној, дуванској индустрији и водопривреди. Овај начелни став је јуче подржан на седници Председништва Савеза самосталних синдиката Београда, каже Борисављевић и објашњава да постоји тихи рат и неслагање града и републике око будуће судбине ПКБ-а. Наше је опредељење да у овом тренутку не би требало продати како се најављује 60 одсто власништва фирми из Дубаија из Уједињених Арапских Емирата, већ да компанија остане под патронатом града, рекао је.

Ради се о стратешком капацитету од 22.000 хектара земљишта, 21.500 грла стоке, од чега 8.000 музних крава уз дневну производњу од 170.000 литара млека. Бојим се да би у случају продаје за годину-две увозили млеко. Такође нема никаквог основа тврдња да се ради о губиташу, већ се први пут ове, након 20 година, очекује профит у пословању, измирују се све обавезе, а од 3,8 милијарди динара дуга према држави две милијарде су камате, указује Борисављевић. Неопходно је да се пре било каквог уласка у даљњу трансформацију изврши процена вредности и да се ангажују стручни људи и одговарајућа консултантска кућа, а пре свега да се настави континуитет производње. Такође, тражимо да се у случају било какве продаје барем пет година не исказује никакав технолошки вишак имајући у виду да је остало 2.000 радника, а недавно се 550 изјаснило за социјални програм уз 300 евра отпремнине по години стажа. Синдикат пољопривреде Београд и Републички синдикат пољопривреде су поводом случаја ПКБ упозорили све надлежне, укључујући и председника републике Томислава Николића, рекао је. Градоначелник Београда Драган Ђилас оцењује да би тема продаје ПКБ-а могла да прерасте у директан сукоб града и републике с обзиром да се ради о стратешком потенцијалу. По тврдњама Ђиласа, ПКБ данас вреди око милијарду евра, дугови су му преполовљени и ускоро их неће ни бити. Председник самосталног синдиката ПКБ-а Милисав Ђорђевић тврди да ПКБ стабилно послује што је и доказано последњих две године, од марта се измирују све обавезе, а објективан дуг који у овом тренутку износи 1,8 милијарди динара, вреди исто као 20 хектара обрадиве земље поред Зрењанинског пута. Председник Самосталног синдиката пољопривреде Драган Зарубица такође је против паушалне продаје ПКБ-а указујући да ће за годину две фирма далеко више вредети јер улази у нови трогодишњи инвестициони циклус. Синдикална кампања за одбрану ПКБ-а, који не треба да доживи трагичну судбину Тамиша, Годимина... почела је након недавне најаве министра финансија и привреде Млађана Динкића да се воде преговори са представницима Уједињених Арапских Емирата о продаји 5.000 хектара ПКБ у оквиру газдинства 7. јули.

Запослени у болници „Рибарска бања“ најавили протест

КРУШЕВАЦ – Запослени у Специјалној болници „Рибарска бања“ окупиће се у среду испред бушотине која се налази у непосредној близини болнице, како би протестовали због хидро-геолошких истраживања која су у току, најавио је председник синдиката Момчило Стојановић.

Том приликом, запослени ће власнику хотела Миодрагу Јевтићу, који врши истраживања, уручити захтев за престанак радова, казао је Стојановић, наводећи да се тим бушотинама угрожава рад Специјалне болнице.

Директор Специјалне болнице др Бранислав Катанчевић изјавио је недавно да се овим истраживањем на експлоатационом подручју Рибарске бање могу угрозити постојећа изворишта, чиме би се довео у питање и опстанак ове установе.

-На бази свих истраживања, наше мишљење је да бушење бунара у непосредној близини изворишта Рибарске бање може значјано да угрози постојеће ресурсе, а пореметило би се и снабдевање термоминералном водом, рекао је др Катанчевић, преносећи мишљење геолога. С друге стране, власник хотела Миодраг Јевтић, који је у марту од Министарства заштите животне средине и просторног планирања добио дозволу за хидро-геолошка истраживања, казао је новинарима да се његова парцела не налази на експлоатационом пољу Рибарске бање, као и да нема намеру да одустане од започетог посла.

ИЗВОР: ТАНЈУГ

Директор Млекаре Суботица Милан Грујић демантује писање медија

Фабрика је велико градилиште

АУТОР: Е. Д.

Суботица - Поводом текстова који су се протеклих дана бавили питањем реорганизације суботичке Млекаре и страховањима синдиката да ће се фабрика можда затворити, директор овог предузећа Милан Грујић рекао је да је Млекара Суботица „велико градилиште“, да се граде нови објекти, инсталира нова опрема и инвестира велики новац у развој пословања, што је само по себи потврда да неће доћи до затварања фабрике.

Грујић је за приче да би Млекара могла да буде затворена као и неке друге млекаре које је купио Инвестициони фонд Салфорд, иначе власник и суботичке индустрије млека, рекао да су у питању „апсолутне неистине“. „У Млекари Суботица у току је увођење новог модела реорганизације рада, где се поједине службе и послови који нису специјалност млекаре препуштају другим предузећима“, рекао је директор ове компаније. Ти процеси се спроводе у складу са трендом пословања у Европи, нагласио је он, па тако и у Србији, где се свако специјализује за оне послове који су му основна делатност. „У нашем случају, то је млеко и ми се покушавамо специјализовати за оно што најбоље знамо да радимо, а то је производња млека и млечних производа. За све остало постоје фирме које су уско специјализоване за поједине делатности и које то раде ефикасније и боље, што треба да доведе до успешнијег рада ове фирме“, констатовао је Грујић.

Реорганизација ће обухватити сектор логистике, транспорта, одржавања хигијене и обезбеђења. Грујић је такође као нетачну оценио информацију да ће 40 запослених, који су предмет поменуте реорганизације, остати без посла и тврди да постоји јасан програм решавања њиховог статуса. „Постоји јасна гаранција новог послодавца да те раднике прими у стални радни однос, а постоји и заштитна мера Млекаре Суботица по којој 12 месеци од потписивања уговора код новог послодавца зараде остају непромењене, као и додаци у виду регреса и топлог оброка. Уколико дође до прекида те сарадње у року од 12 месеци, Млекара је дужна да их врати на посао“, рекао је Грујић.

Он је подсетио да је инвестициони фонд Салфорд, преко Дењуб фудс групе, у којој поред Млекаре Суботица послују још и Имлек, Бамби-Банат и Књаз Милош, у ту компанију уложио у последњих девет година 30 милиона евра, што је све резултирало високим стандардима квалитета производње. Према речима директора Млекаре, у августу ове године прерада млека износила је 6,5 милиона литара сировог млека, и рекордна је у историји постојања Млекаре Суботица.

Завршена начелна расправа о предлогу буџета Србије за 2013. годину

План Владе повећава незапосленост?

АУТОР: БЕТА

Београд - Скупштина Србије завршила је јуче начелну расправу о предлогу државног буџета за 2013. годину. Посланици у наставку рада треба да размотре пакет економских закона међу којима су предлози закона о роковима измирења новчаних обавеза и о јавним предузећима. Јучерашњу расправу обележила је полемика министра финансија и привреде Млађана Динкића с посланицима опозиционе Демократске странке. Опозиција је најавила да неће гласати за предложени буџет којим су предвиђени укупни приходи од 956,4 милијарде динара и расходи од 1.078,3 милијарде динара. Опозиција сматра да је предлог нереалан и да ће знатно отежати живот грађана.

Посланик ДС Борислав Стефановић рекао је да ће предложени буџет повећати незапосленост и драстично увећати задуживање. По његовим речима, више од два милиона људи ће имати смањене приходе у 2013, а стандард грађана ће бити нижи најмање за десет одсто. Стефановић је оценио да Динкић није одговорио ни на једно суштинско питање и да је једино упирао прстом у претходну владу, чији је члан био. Посланик Либерално-демократске партије Бојан Ђурић рекао је да се ЛДП оштро супротставља предлогу буџета, јер би живот грађана идуће године могао бити много тежи због већих пореза и акциза, а мањих примања.

„Спрема се и ново повећање акциза почетком 2014, а и сви који раде и примају државну плату или су пензионери, имаће за десетак одсто у реалном смислу мања примања него ове године, јер је толика разлика између инфлације која ће бити и минималне стопе од два одсто раста која се предвиђа (предлогом буџета)“, рекао је Ђурић. Он је нагласио да ће следеће године, због лоше економске политике, приватни сектор и даље бити изложен великом притиску и да ће бити отпуштања. По његовим речима, када почне расправа о амандманима које је предложио ЛДП, видеће се колике су „рупе“ у буџету на кључним местима - субвенцијама и дотацијама „партијским предузећима“, као што је Национална служба за запошљавање, а видеће се и да нема спремности да се уведе озбиљна контрола потрошње новца за Косово. „Данашња расправа је у 90 одсто случаја покушај садашње владајуће коалиције, односно министра финансија Млађана Динкића да у неком другом нађе себи оправдање за све грешке које прави ова Влада, као и претходне у којима је он учествовао“, рекао је јуче Ђурић. „Када почне расправа о неким другим законима, јавним предузећима, показаћемо колико је буџет неодржив“, рекао је Ђурић.

Задуживање по камати од пет одсто

Према Динкићу, Србија ће у 2013. моћи да се задужује са каматом од пет одсто годишње. Он је рекао да није задовољан тиме што се Србија последњи пут задужила са каматом од 5,5 одсто и нагласио да ће држава бити јака када буде могла да се задужује на тржишту по стопи од 3,5 одсто. Он је додао и да раст БДП од два одсто, који је предвиђен за идућу годину, „није никакво посебно достигнуће“.

Развој није само за изборе

АУТОР: МИРЈАНА Н. СТЕВАНОВИЋ

Металска грана је нуклеус развоја индустрије и уколико успемо да покренемо предузећа из тог сектора, створиће се реални услови за обнављање производње и отварање нових радних места - тврде представници централа четири синдиката. Већ годину дана они су сагласни да би држава конкретним мерама могла да помогне том сектору, али како конкретна подршка углавном изостаје, одлучили су да заједничким акцијама спроведу неку врсту позитивног притиска. Један од иницијатора јединствене акције, председник Индустријског синдиката Србије Драган Матић, каже за Форум да им је ветар у леђа дала прошлогодишња изборна кампања, када су готово све партије говориле о потреби реиндустријализације и привлачења инвестиција у производни сектор. Главни мотив политичара био је не само реална потреба српске привреде, него и то што је обећање отварања нових радних места, у условима тако високе и растуће незапослености коју Србија има, деловало као добар предизборни маркетинг. Међутим, Матић каже да главни аргументи нису везани само за запошљавање, иако би и ту слика била другачија ако би металски комплекс заживео.

- Праву корист имали би цела привреда и сви грађани, јер тај сектор подстиче и развој свих осталих грана, државе и друштва. Сви знамо како смо живели пре две-три деценије, када је удео индустријске производње у БДП-у био више од 25 одсто, а како нам је сада, кад је пао на мање од 14 одсто са тенденцијом даљег урушавања. То је био прави разлог да превазиђемо синдикалне поделе и да обједињени покушамо, заједно са владом и послодавцима, да оживимо индустрију, посебно металски комплекс - каже Матић.

Он додаје да је последица и тих залагања била прошлонедељна седница скупштинског Одбора за привреду, која је била отворена за јавност, а присуствовали су јој осим посланика и представници послодаваца и синдиката. На том скупу он је запитао да ли Влада Србије уопште има план за развој индустрије, и уколико га има, један од првих потеза требало би да буде преиспитивање кадровских решења у предузећима која се налазе у реструктурирању, која се годинама воде врло неуспешно.

И Зоран Михајловић, потпредседник Самосталног синдиката металаца, истакао је да велики проблем у пословању за предузећа из те гране представљају губици, а у већини случајева они су настали јер држава није измирила своје обавезе.

- Предузећа би обезбедила средства за своје пословање ако би држава вратила свој дуг, а процењује се да је реч о више од 110 милијарди динара. Помогло би и формирање развојне банке и кредити за ликвидност и обртна средства за производњу - рекао је Михајловић и подсетио да је пре десет година у металској индустрији радило око 400.000 радника, а данас их је готово четири пута мање, око 110.000.

Подаци би били још поразнији када би се поређење вршило са периодом пре транзиције, јер је Србија једна од ретких земаља која данас има мањи привредни раст и бруто друштвени производ него на почетку тог процеса, пре две деценије. Посебно је погођена индустрија, која у приватизацији није нашла најбоље решење, па иако још увек постоје остаци бројних производних хала изграђених пре више деценија, производња у већини је давно замрла и све чешће се, уместо о обнављању, говори и о реиндустријализацији.

И синдикати и удружења послодаваца, рекло би се и држава, свесни су значаја индустрије, посебно базичне, без које је тешко замислив развој „лаких грана“. Зато су иницијатори синдикалног удруживања по овом питању формирали и листу захтева коју ће, како каже председник Индустријског синдиката, у наредних неколико недеља предочити свим посланичким клубовима, а потом и влади, премијеру и министру привреде, како би могли да формулишу конкретне мере.

Високо на тој листи налази се апел Влади да анализира стање у предузећима металске гране, утврди заједничке и појединачне проблеме сваког од предузећа, као и да сачини план за излазак тих фирми из кризе. То се посебно односи на предузећа у реструктурирању, где се очекује да директори које је поставила држава буду подршка процесу оживљавања гране.

Металци уз то траже и да се измени Закон о јавним набавкама, како би домаћи произвођачи имали предност при добијању послова у којима је инвеститор држава, локална заједница или јавна предузећа. Као оправдање за такав захтев, наводи се пример тендера који су градске власти Београда расписале за набавку 180 нископодних аутобуса, али према пропозицијама које су наведене у конкурс, домаћи произвођачи, пре свега Икарбус, унапред су елиминисани.

Међу захтевима које металци упућују Влади, налази се и предлог да држава обезбеди повољније услове финансирања производње, обртних средстава или развојних пројеката, а тражи се једино да банке дају услове какви важе у развијеним земљама. Тражи се да кроз најављену пореску реформу буду смањени доприноси на зараде, као и да се они потпуно укину за исплате топлог оброка и регреса. Очекује се и да субвенције за предузећа у реструктурирању у наредној години не буду смањене, а указује се и да у предлогу тог документа нису предвиђена средства за подстицаје производње пољомеханизације, камиона и аутобуса. Захтева се, такође, да држава изгради систем стимулација извоза и дестимулизације увоза, али и да очисти билансе предузећа од старих дугова по кредитима Лондонског и Париског клуба.

Од локала до Стразбура

Осим захтева који су усмерени на побољшавање положаја фирми из металског комплекса и индустрије уопште, синдикати траже и сигурност за раднике запослене у том сектору. „Колективни уговори и социјални дијалог јесу кључ индустријске политике и неопходан фактор стабилности. Зато влада и ресорна министарства хитно морају да реше проблем неповезаног радног стажа за предузећа у реструктурирању, здравствене заштите радника чији послодавци нису могли да плате доприносе за здравство, као и да се пронађе модел исплате радницима по извршним пресудама Суда за људска права из Стразбура, а да се тиме не угрози опстанак предузећа“, наводи се у листи захтева која ће бити достављена министарствима и влади.

Консензус четири синдиката

Иако је готово правило да се синдикати међусобно боре за позицију код чланства и врло су ретки примери заједничких акција, стање у коме се налази индустрија Србије, посебно металска грана, ујединило је четири синдикалне централе. На заједничком задатку нашли су

се Самостални синдикат металаца Србије, Индустијски синдикат Србије, Асоцијација слободних и независних синдиката и Удружени синдикати Србије Слога.

Биланс транзиције и теорија завере

Домаћа предузећа, посебно фабрике, нису славно прошла у приватизацији, јер је уз неколико изузетака, већина по добијању новог власника или завршила у стечају или грца у дуговима. На ту тему постоји неколико „теорија завере“, према којима су консултанци, саветници или стране фирме куповале наша предузећа не због производње него због тржишта. Доказа за такве конструкције често нема, али нажалост економски показатељи подстичу и маштовитије спекулације. Наиме, удео индустријске производње 1989. године, пред транзицију, био је близу 40 одсто, десет година касније, после ратова и санкција, износио је око 29 одсто, а у последњој деценији, када је већина фабрика већ продата, спао је на 14 одсто.

У ФОКУСУ - Изгледа да нико не зна ко су легитимни представници радника и послодаваца

Много бабица, килав посао

АУТОР: ЉИЉАНА БУКВИЋ

Ко је легитимни представник радника и послодаваца у Србији данас? Лако питање без правог одговора остаје већ годинама. Разлога има много, а сви се могу сажети у неколико речи - неслога, себичлук, немарност. Синдикати и послодавци су разједињени, из дана у дан ничу нова удружења која инсистирају на томе да су баш она та која имају довољно чланова да седе у Социјално-економском савету, држава ћути и не ради ништа годинама. Можда јој тако одговара.

Последња и велика препрека на путу ка социјалном дијалогу у земљи јесте директна последица управо лењости државе, њене немарности или можда намерног опструисања. Као да нико не чује оне који на сав глас вичу да су прикупили довољан број чланова да се нађу у органу који се пита за проблеме радника и послодаваца и предлаже решења. За то време захтеви се „таложe“ у Министарству рада.

Зоран Мартиновић, државни секретар у Министарству рада и социјалне политике, каже за Форум да готово 40 различитих захтева упућених на адресу Одбора за утврђивање репрезентативности чека на решавање. А да би почело решавање захтева, од којих су неки ту већ три или четири године, треба најпре Влада да усвоји предлог који је Министарство сачинило - а то је ко ће од представника државе седети у том одбору. Правило је да по три представника дају држава, синдикати и послодавци. Како кључна препрека - формирање Одбора - још није превазиђена, тако се не зна када ће се клупко репрезентативности одмотати.

- Предлог је готов - тврди наш саговорник и пред Владом је последњих 15 дана. Међутим, када ће стићи на ред, још се не зна. Мартиновић каже да је Министарство најпре сакупило предлоге међу министарствима, као и „да је то потрајало“, али да се сад чека усвајање на Влади.

- Када Влада усвоји предлоге, онда треба да се закаже седница Одбора и да почну да се решавају захтеви - одговара Мартиновић на питање шта ће бити када Влада одради свој део посла. Наравно, све то неће моћи да се реши преко ноћи, већ сукцесивно, истиче Мартиновић.

Тренутно у СЕС-у седе представници Савеза самосталних синдиката, Уније послодаваца Србије, УГС Независност и државе. Слика социјалног партнерства у Србији иста је већ годинама. И то је управо оно што прави велики раздор и незадовољство међу „новијим“ удружењима синдиката и послодаваца.

У Асоцијацији слободних и независних синдиката одавно тврде да имају репрезентативност, као и Конфедерација слободних синдиката, која се за то изборила пред последње парламентарне изборе. КСС је пролетос „оптужена“ од стране колега да је то „добила од Тадића“ и да такво нешто „нема везе са стварношћу“. Све те тврдње КСС је одбацила. Спорна међу колегама јесте и репрезентативност УГС Независност, али и Уније послодаваца. Нека друга послодавачка удружења, попут Костићевог Послодавца, у последње време подигла су глас и затражила своје место у СЕС-у.

Удружење Послодавац постоји две године, и има, бар је тако за Форум рекао Миодраг Костић, укупно 42.665 чланова који запошљавају више од 537.000 људи. Амбиција људи окупљених у овом удружењу јесте да се укључе у социјални дијалог, а Костић каже да су они захтев за утврђивање репрезентативности поднели још марта прошле године. Асоцијација малих и средњих предузећа има 141.000 чланова који запошљавају 230.000 људи у Србији, није члан СЕС-а, а потпредседник ове асоцијације Милан Кнежевић каже да су они „огорчени због свега што се дешава, јер су захтев за утврђивање репрезентативности предали још 2008. године“.

Међутим, док Одбор не каже своје, ове заврзламе, односно ко је у праву, а ко не и ко заиста залужује место у СЕС-у, неће бити решене. Репрезентативност је један од разлога хаотичне ситуације на домаћој синдикалној и послодавачкој сцени, тога су свесни и они чије се питање репрезентативности засад не поставља.

- Прави се хаос. Појављују се нова послодавачка удружења која тврде да су репрезентативна, а у свему томе чека се одлука Министарства рада, јер је оно то које може да реши питање репрезентативности - каже за Форум председник Самосталног синдиката Љубисав Орбовић. Он тврди да је Министарство то које „кочи“ решавање захтева и да је давно требало да се поставе људи на места у Одбору.

О резултатима СЕС-а смо у више наврата у последњих годину дана писали, што је био прави подвиг, с обзиром на то колико је СЕС мало тога урадио. Ситуација са доласком нових власти овог лета ништа значајније није промењена. Званично је одржан само један састанак и то почетком септембра. Тада су усвојени закључци о разрешењу старих и постављењу нових чланова, а министар финансија и привреде Млађан Динкић представио је пакет анткризних мера. Од тада до данас СЕС није справљао ни о чему.

Дијалог или излазак на улицу

Орбовић тврди да су досад биле две седнице СЕС-а, али и да је тачно да све иде много споро.

- Премијер није у могућности да се више укључи у рад СЕС-а - каже председник Самосталног синдиката. Орбовић напомиње да су они покренули иницијативу да се 3. децембра организује нова седница, али да је засад неизвесно да ли ће је бити.

- Поред све добре воље коју је премијер показао на почетку ништа се не дешава, стара прича се наставља, саговорника за социјални дијалог нема, те нам преостаје излазак на улицу - напомиње Орбовић.

Праг репрезентативности

Према актуелном Закону о раду, репрезентативност треба да добије свако удружење које окупља најмање 10 одсто од укупног броја запослених, отприлике то би било неких 170.000 људи. Поједини су тражили да се то мења, али засад ништа од тога. „Постоји алтернатива да се тај праг смањи и причало се о томе, постоје и захтеви, али то је део Закона о раду и о томе ће се расправљати када то дође на ред“, каже Зоран Мартиновић, државни секретар у Министарству рада.

ПОВОДОМ - Да ли су новим „преокретом“ демократе прећутно признале да су се значајно удаљиле од социјалдемократије

Синдикати очекују дела

* Стојиљковић: Споразуми синдиката и странака били мртво слово на папиру * Орбовић: Док нас не позову, ништа не очекујемо

АУТОР: ЛИДИЈА ВАЛТНЕР

Нови „преокрет“ Демократске странке, овог пута ка социјалдемократским идејама и план за формирање тела које ће тесно да сарађује са синдикатима јесте позитиван, али остаје да се види како ће у пракси то да функционише, кажу за Форум представници синдиката с којима смо разговарали.

Бивши лидер ДС Борис Тадић је на седници Главног одбора 4. новембра рекао да је унутар ДС успостављена сагласност о изградњи институције која ће продубити сарадњу и комуникацију са синдикатима, а из редова будућег руководства на челу са Драганом Ђиласом није било замерки за такву оријентацију.

- Синдикати су наши природни партнери, јер смо ми странка социјалдемократске оријентације. Сарађиваћемо са њима ради успостављања друштвеног договора о свим важним класним питањима која су најважнија за сиромашне, за раднике и сиромашне сељацима и за све оне који имају потребу да се на тај начин организују, рекао је тада Тадић.

Од изречене идеје до њене реализације неће проћи много, јер ће поменуто тело, бар према очекивањима шефа канцеларије ДС за сарадњу са синдикатима, бити формирано до половине децембра, док ће постојећа канцеларија бити дневно оперативно тело.

- Задаци Савета биће да контролише функционисање социјалног дијалога. Чланови Савета, у којем ће бити правници и други стручњаци, али и представници синдиката, бриковаће посланике ДС о радно-правном законодавству и на тај начин имаће прилику да се њихове идеје нађу у законима, објашњава Танасијевић.

Љубисав Орбовић, председник Савеза самосталних синдиката, за Форум каже да је ДС и раније много тога најављивао, а да се мало тога реализовало у пракси. На питање који ће бити први захтеви његовог синдиката у правцу ДС, он каже да са захтевима треба сачекати.

- Ако и када нас буду позвали на разговоре и ако буду заиста заступали леву опцију и праву социјалдемократију, ми ћемо одредити какав ће бити наш приступ према томе. Увек смо отворени за разговоре и са опозицијом и са онима који су на власти, али засад нас нико из ДС није контактирао - кратко је рекао Орбовић.

Зоран Стојиљковић, потпредседник УГС Независност, за Форум каже да је ово корак у добром правцу, али да треба сачекати реализацију.

- Имали смо у прошлости споразуме с многим странкама, па и са ДС, али су они увек остајали „мртво слово на папиру“. Док не видимо како ће све функционисати, односно да ли ће постојати механизми комуникације синдиката и странке и механизми за уклањање грешака и решавање проблема првенствено на локалном нивоу, не могу ништа рећи. Искуство показује да су странке увек биле конфедерације ставова и идеја, да нису говориле истим језиком и да штите своје функционере и њихове интересе на штету синдиката, тако да синдикати имају горко искуство у том погледу, објашњава Стојиљковић.

Ивица Цветановић, председник Конфедерација самосталних синдиката, за Форум наводи да његова синдикална централа поздравља сваки корак у правцу остваривања што боље комуникације са синдикатима, не само са ДС него и са осталим партијама.

- Заинтересовани смо за сарадњу са странкама, јер њихови представници седе у парламенту и кроз комуникацију с њима постоји више шанси да наши предлози и интереси буду део законодавства. Конкретно, од тог тела ДС тражићемо најпре да се успостави прави социјални дијалог, који је потпуно замро. Друга ствар јесте да се нађе начин на који ће синдикати више учествовати у законодавној активности. У том смислу имамо захтев да се обезбеди „синдикална столица“ у парламенту. Трећи захтев јесте рад на унапређењу стандарда свих грађана, каже Цветановић.

Невен Цветићанин, сарадник Института друштвених наука, за Форум каже да је позитивно то што се ДС у својим новим програмским начелима експлицитно и директно окреће ка социјалдемократији.

- Према свим истраживањима јавног мњења, око 80 одсто људи у Србији верује у вредности социјалдемократије. Позитивно јесте то што странка попут ДС препознаје тај главни ток јавног мњења - наводи Цветићанин.

На питање да ли ДС тим заокретом у ствари признаје да се удаљила од социјалдемократије последњих година, он одговара да су и друге странке, не само ДС, идеолошки биле и остале нејасно дефинисане.

- У Србији никада није заживела подела на левицу и десницу у класичном смислу речи као што је то било у Европи. Ми смо увек били заокупљени великим националним питањима, а странке нису успеле јасно да се профилишу на социјалдемократске или конзервативне. Зато је овај корак ДС позитиван, а видећемо на који начин ће они у томе истрајати, објашњава Цветићанин.

Танасијевић: Стално отворени канал

Како истиче Зоран Танасијевић, већ постојећи ресорни одбор ДС биће проширен и осим четрдесетак људи који раде у локалним одборима странке и баве се синдикатима у њега ће ући и представници синдиката великих фирми на локалу, који ће из прве руке обавештавати страначке функционере о проблемима радника. „Један од битних задатака савета биће едукација, како страначких функционера тако и представника синдиката. Најважнији задатак јесте да савет буде стално отворени канал за комуникацију са синдикалним организацијама“, истиче Танасијевић.

Синдикати и савети на истом задатку

Циљ партиципације није мењање друштвено-економских односа, већ његово допуњавање и побољшање у интересу радника

АУТОР: ГОЈКО ВЛАОВИЋ

Савети запослених, чије формирање је предвиђено и актуелним законским решењима у Србији, никако не треба да буду супротстављени синдикатима, односно никако се не сме дозволити да послодавцима служе за поделу радника и опструирање рада синдиката у предузећима. Синдикати и савети запослених су на истом задатку, а то је унапређење положаја и борба за права радника, једнодушни је закључак панел-дискусије одржане у Београду „Искуства о радничком саодлучивању на примеру Немачке и Хрватске“, чији је један од организатора била и Фондација Фридрих Еберт у Београду.

- Приватизација у Србији није довела до побољшања рада индустрије, већ је напротив изазвала њено слабљење. У таквој ситуацији синдикати представљају једину реалну снагу која може да обнови и унапреди развој индустрије. Да би тај циљ и остварили, синдикати морају да раде на свом свеобухватном јачању - изјавио је др Михаел Ерке, директор канцеларије фондације Фридрих Еберт у Београду отварајући панел-дискусију.

Зоран Вујовић, председник Самосталног синдиката металаца Србије нагласио је да наше законодавство у предузећима која имају више од 50 запослених предвиђа формирање савета запослених. Он је додао да према законским одредбама та институција треба да се бави социјалним и економским правима радника, чиме се истовремено баве и синдикати.

- Због тога је потребно јасно и прецизно разграничити чиме треба да се баве синдикати, а чиме савети запослених. Да би се то постигло, потребна је измена неких одредби у постојећем Закону о раду. У условима велике незапослености и када је велики број предузећа на ивици егзистенције, радници никако не смеју да дозволе сукобе синдиката и савета запослених, већ они морају да буду на истој страни у борби за радничка права, а то је страна супротна оној на којој седе послодавци са којима треба да развијају социјални дијалог - истакао је Вујовић.

Мато Лалић, спољни сарадник пројектног бироа ИндустриАЛЛ ГУ-а/ЕТУ-а, ИУФ-а/ЕФФАТ-а у Загребу нагласио је да је радничко саодлучивање саставни део социјалног дијалога без кога нема побољшања стандарда живота радника.

- Радничко саодлучивање има велику улогу у формирању колективних уговора. Могућност радничког саодлучивања је законски омогућена и у Хрватској, међутим на нашим просторима се од стране послодаваца та категорија види као нека врста консултација са запосленим, а не као учествовање радника у доношењу одређених одлука везаних за рад предузећа, које се одражавају на њихову егзистенцију. Нажалост ни социјални дијалог се не схвата на прави начин, јер га неки виде као диктат и могућност за дисциплиновање радника - рекао је Лалић.

Он је додао да се социјални дијалог на нивоу Европе још увек уходава и да је потребно унапређивати дијалоге између послодаваца на разини предузећа и града.

Професор на Факултету организационих наука у Београду Слободан Миладиновић истакао је да се партиципација одвија преко савета радника, радничке контроле и преко различитих организација међу којима истакнуто место имају синдикати.

- Смисао радничке партиципације јесте да запослени преко својих представника учествују у управљању предузећима. Партиципација представља облик социјално-класног компромиса. Циљ јој није мењање друштвено-економских односа, већ његово допуњавање и побољшање у интересу радника - објаснио је Миладиновић.

Весна Млинарић, представница Синдиката металаца Хрватске - Индустријског синдиката рекла је да у Хрватској постоје радничка већа преко којих запослени учествују у процесу саодлучивања у предузећу.

- У Хрватској радничко веће није конкурент синдикатима и уобичајено је да чланови повереништва синдиката истовремено буду руководиоци синдиката. Радничка већа и синдикати код нас делују у координацији. На тај начин обезбеђујемо да послодавци уважавају радничке ставове, а истовремено јачамо сигурност запослених у организације које их представљају. Својим радом у радничким већима успели смо да сачувамо колективне уговоре у условима светске економске кризе, што представља велики успех, рекла је Млинарићева

Клаус Јесолат, представник немачког Синдиката дуванске, прехранбене индустрије и угоститељства НГГ, присутне је на панел-дискусији упознао са функционисањем систем радничког саодлучивања у тој земљи.

- У Немачкој је присутан дуални систем заступања радничких интереса, који се одвија кроз рад синдиката и савета запослених. Савети запослених делују на нивоу предузећа и њихов задатак је да решавају конфликте који могу да настану на релацији запослени - послодавац. Обавеза Савета запослених је да се договара, односно да нађе решење за проблем који је настао. У случају да до решења не може да дође савет запослених и послодавац су дужни да прихвате мишљење треће стране која треба да буде арбитар за решавање спора. Иако савет запослених нема право да позива на штрајк, то не значи да запослени у том предузећу не могу да штрајкују, јер на то имају право ако су чланови синдиката. Дакле, у случају да синдикат позове на штрајк у њему имају право да учествују сви запослени укључујући и чланове савета запослених, истакао је Јесолат.

Ограничавајући фактори синдикалног покрета

Учествујући у расправи, Драган Весић, извршни секретар Гранског синдиката индустрије, енергије и рударства Независност, изнео је неколико ограничавајућих фактора који у великој мери утичу на снагу синдикалног покрета у Србији, односно на веома низак степен поверења у снагу синдиката.

- ДГБ је као најмоћнија синдикална централа у Немачкој успела да се законским путем избори да неки синдикати изгубе право да се зову синдикатима, зато што нису финансирани и контролисани од стране запослених, својих чланова. Тако нешто је неопходно учинити у Србији и мора се установити ко се овде може звати синдикатом. То је нужно јер се овде многи синдикати, нарочито синдикати у државним предузећима финансирају и директно од стране послодаваца - нагласио је Весић. Он је навео и да уместо да се у Министарству рада региструју искључиво грански синдикати, као што је то случај у земљама ЕУ, у Србији постоји више од

25.000 регистрованих синдиката по предузећима и то иде до апсурда, јер се синдикат у предузећу може регистровати и ако има пет до 10 чланова.

Заштита и мере против дискриминације

Послодавац нема законско право да омета рад савета запослених нити да на било који начин дискриминише његове чланове, укључујући ту и да не сме да их отпушта са посла због активности у савету запослених. Обављање дужности у савету запослених дозвољава могућност професионалног деловања, а након завршетка мандата послодавац је дужан да члана савета запослених врати на његово старо радно место. Право да бирају представнике у савет запослених имају и радници који раде на основу уговора о делу у случају да раде у предузећу дуже од три месеца - истакао је Клаус Јесолат из синдиката НГГ.

ПРЕГЛЕД - „Европски дан акције и солидарности“ ујединио 40 радничких покрета из 23 земље

Милиони радника у вртлогу протеста

ЕКС цинично предложила да се председнику Европске комисије Жозе Мануелу Барозу додели „специјална Нобелова награда за мере штедње“

АУТОР: МАРИЈА КОЈЧИЋ

У оквиру „Европског дана акције и солидарности“, који је 14. новембра организовала Европска конфедерација синдиката (ЕКС), одржан је први општи штрајк у Европи у којем је учествовало више милиона људи.

Смањење плата и пензија, отпуштање радника, сужавање радничких права, пад животног стандарда, државне мере штедње и разни политички потези, чији циљ треба да буде ублажавање економске кризе, само су неки од разлога за незадовољство међу грађанима широм Старог континента.

„У појединим земљама бес народа је на тачки кулминације. Потребна су нам хитна решења да бисмо вратили привреду у колосек, а не мере штедње које је гуще. Европски лидери греше што не послушју бес народа који излази на улице“, изјавила је генерална секретарка ЕКС Бернадет Сегол у саопштењу поводом „Европског дана акције и солидарности“, пренеле су агенције.

Радници у Шпанији и Португалу одржали су 14. новембра први координисани штрајк, а њих су подржали грађани Грчке, Италије, Француске, Белгије и других европских земаља. Како се наводи, у таласу демонстрација који је захватио Стари континент учествовало је више од 40 радничких покрета из 23 земље. О количини незадовољства међу радницима сведочила је и иницијатива ЕКС, која окупља 85 радничких синдиката из 36 европских земаља, да се председнику Европске комисије Жозе Мануелу Барозу додели „специјална Нобелова награда за мере штедње“ у знак протеста против политике ЕУ.

У Шпанији, четвртој највећој економији у еврозони, у оквиру „Дана акције и солидарности“ одржан је други генерални штрајк за мање од годину дана. Осим по рекордној стопи незапослености у ЕУ, која превазилази 25 одсто, а очекују се нова отпуштања радника, Шпанија је позната и по изузетном ангажману грађана и синдиката када је реч о правима и

демократији, оцењују аналитичари. Позиву синдиката на протест против Владе премијера Маријана Рахоја, која је жестоко скресала буџет за 2013, одазвао се приличан број грађана. Сукоба је било како у шпанској престоници, тако и у градовима широм земље, те је ухапшено 32 људи. Портпарол Генералне уније радника (УГТ), који је други по величини шпански синдикат, изјавио је за медије да су штрајкови резултирали блокадом аутомобилске, енергетске и грађевинске индустрије.

У међувремену, грађани Португала који су изашли на улице протестовали су против „тројке“, односно ЕУ, ММФ и ЕЦБ, чијим је зајмом од 78 милијарди евра Лисабон обавезан да спроводи рестриктивне финансијске мере. Међународно одељење Савеза самосталних синдиката Србије, које је истраживало узроке таласа протеста који је захватио ЕУ, као главне разлоге за незадовољство Португалаца навело је најављено смањење плата између пет и тридесет одсто, укидање 13. и 14. плате или пензије државним службеницима и свима чија су примања већа од хиљаду евра, те смањење божићног додатка и продужетак радног времена за пола сата на дневној бази. Како су известили дописници, протести су организовани у око 40 градова широм земље, укључујући Лисабон и Порто.

У Француској солидарни са колегама

Штрајк у Француској који је 14. новембра организовао највећи синдикат у овој земљи ЦГТ није представљао протест против Владе, оцењују аналитичари, већ је одржан као израз солидарности са радницима у другим деловима ЕУ. Слично важи и за Белгију, додају аналитичари.

Анализа узрока протеста у Грчкој

Протести и немири у Грчкој због Владиних мера штедни више не представљају посебну новост, будући да су њени синдикати организовали чак три велика штрајка за два месеца, док земља већ месецима држи рекорд у попуњавању насловних страна у контексту презадужености и незадовољства грађана. Као главни разлози за протесте у Грчкој у једној анализи Савеза самосталних синдиката Србије, између осталог, наводе се пад животног стандарда, отпуштање више хиљада јавних службеника, смањење пензија за 20 одсто и смањење минималне плате за 22 одсто. „Циљ ове мере била је уштеда од 200 милиона евра ове, и 400 милиона евра следеће године. Унапред је забрањено свако повећање зарада ових категорија запослених“, саопштио је СССС.

Подршка МКС

Подршку радницима који су протестовали у Европи пружила је и генерална секретарка Међународне конфедерације синдиката (МКС) Шаран Бароу. „Напад на права радника и пословни модел штедне у Европи представља опасност за просперитет и друштвено јединство ван европских граница“, указала је Бароу, пренеле су стране агенције. Према њеним речима, посебно горуће питање јесте висока стопа незапослености међу младима. „Више од половине младих у Грчкој и Шпанији, више од трећине у Италији и Португалу и 27 одсто на Кипру је без посла. То је једноставно неподношљиво и, што је још горе, архитекте мера штедни немају ни идеју ни план како поново остварити економски раст. Они су једноставно усредсређени на то да чине финансијска тржишта задовољним, без обзира на социјалну и економску цену“, рекла је Бароу.

Неопходна нова индустријска политика

АУТОР: ДР МИХАЕЛ ЕРКЕ

У периоду између 2000. и 2006. српска економија је имала најбржи раст у Европи, али деиндустријализација, која је почела у деведесетим годинама, није устукнула - напротив. У овом периоду је удео разменљивих добара у друштвеном производу пао са 43 на 24 процента. А познато је да су само разменљива добра потенцијални извозни производи, па је прва директна последица деиндустријализације био континуирани дефицит спољнотрговинског и платног биланса.

Друга последица преране „терцијаризације“ (преласка у трећи сектор економије, у коме су доминантне финансијске услуге, туризам, транспорт и друге професионалне услуге - прим. прев.) српске економије није била само драстично смањивање броја радних места у индустрији него и квалитативна деградација тих послова. Међутим, иако су индустријски послови углавном мукотрпни и слабије плаћене делатности, али и нови послови, на пример у кол центрима, ланцима брзе хране и на паркинзима супермаркета, још су лошије плаћени и мање сигурни.

Трећа последица и дугорочно највидљивија консеквенца сажимања индустрије јесте деквалификација преостале и потенцијалне индустријске радне снаге, почев од послужилаца машина до погонских инжењера.

Наравно, за разлоге деиндустријализације у Србији могу се прогласити и ратови, санкције и међународна изолација Србије. Па ипак, од 2000. године, у првом плану су присутна још два узрока.

Први је макроекономска политика, која је преферирала слободно деловање тржишта у корелацији са једним међународним условом: издашном и релативно јефтином понудом страних кредита. Ово је омогућило интензивну потрошњу средњих слојева као најјачом детерминантом високих стопа раста. Поред тога политика курса домаће валуте је фаворизовала високу вредност динара, јефтинији увоз потрошних добара и страна путовања - што је добродошло пре свега средњим слојевима. Проблем фокусирања на слободу тржишта лежи у томе да се услови на тим истим тржиштима могу брзо променити. После 2006/2007. ови кредити више нису били тако расположиви и тада се урушио српски економски модел, овде упоредив са Грчком, која се до 2009. могла масивно задужити, али је после тога била конфронтирана са кредитним условима које није могла да испуни.

Други узрок деиндустријализације од 2000. године јесте политика приватизације која није водила очувању, проширивању и модернизовању постојећих производних капацитета, већ управо супротно - његовом уништавању. Предузећа која можда нису била на врху глобалне хијерархије, али су свакако могла допринети домаћем бруто производу и повећању извоза су системски пљачкана. Радници тих предузећа прелазили су у армију незапослених, превремену пензију или у сиву економију. Елицентар шпекулативних динамика финансијског система у

Србији није био код банака (које су биле контролисане), већ у облику плена сумњивих интереса у дегенерисаној индустрији.

Шта се сада може учинити да се пређе пут од деиндустријализације до поновног јачања индустрије? Једно је сигурно - само тржиште то не може учинити, а неће то урадити ни чежњиво очекивани страни инвеститори, који када дођу, углавном не отварају нова радна места ни нове продуктивне капацитете (овде свакако постоје изузеци). Стране директне инвестиције могу бити важан допринос одрживом развоју - дакле да допринесу расту без континуираног екстерног дефицита, али оне нису замена за економски развој.

Уместо чекања на стране инвеститоре, у Србији би се требало питати где леже продуктивни конкурентни капацитети којима земља располаже и који оправдавају барем привремену подршку државе.

Притом, биће неизбежно дотакнути један од наводних табуа у Европској унији. Србија ће морати да води индустријску политику. А индустријска политика је по неолибералној догми штетна, јер не доприноси слободном деловању тржишта и замењује предузетнички дух бирократским одлукама.

У стварности све велике државе Европске уније воде интензивну индустријску политику. Тако, без немачко-француске индустријске политике не би било Аирбуса, као што је и немачка климатска и енергетска политика свакако облик индустријске политике, која би требало да снажи позицију немачких компанија на тржиштима будућности (обновљиве енергије).

Аутор је директор канцеларије Фондације Фридрих Еберт у Београду

Логичан интерес

Активну улогу за неопходну дебату о индустријској политици у Србији треба да имају синдикати. Синдикати имају логичан интерес за одржавање продуктивних капацитета, и они су често једини који располажу знањем како се радна места и ти продуктивни капацитети могу сачувати. Такође приватни предузетници - пре свега из сектора малих и средњих индустрија имају интерес за очување и проширивање својих предузећа. А социјални дијалог, пре свега на локалном нивоу, био би одговарајући оквир у којем би се могла развити индустријска политика оријентисана на будућност.

ЕДУКАЦИЈА - Младим социјалдемократима из Србије студијска посета Берлину омогућила да се додатно информишу о суштини ове политичке опције

За једнакост и социјалну правду

АУТОР: ЈЕЛЕНА ДИКОВИЋ

Са бројем социјалдемократских странака на политичкој сцени, Србија би свакако могла да се похвали. Међутим, видљиво је да већина тих партија, осим што носи назив те идеологије, није привржена социјалдемократији у пракси. Оно што српски политичари искоришћавају јесте чињеница да велики број грађана подржава оно што социјалдемократија представља - једнакост, социјалну правду...

Управо је то један од главних разлога зашто је важно младе из Србије додатно едуковати када је реч о феномену социјалдемократије, јер се наша земља налази међу ретким европским државама које злоупотребљавају овај појам. Студијско путовање у Берлин, које је организовала Фондација Фридрих Еберт у Србији, омогућило је да шездесетак младих из Србије, различитих профила, види како функционише социјалдемократија у Немачкој, а поред тога и да се упуте у рад најзначајнијих немачких институција, попут Бундестага.

Програм ФЕС-а био је одлично конципиран, па су учесници такође били у прилици да сазнају званичне ставове владајуће коалиције о односима са Србијом, косовском питању, визном режиму, који се тренутно преиспитује због све већег броја захтева за азил из земаља Западног Балкана, па тако и из Србије.

С друге стране, опозициона Социјалдемократска партија Немачке на нека питања о везама са Србијом гледа другачије, што се из разговора с послаником СДП у Бундестагу Дитмаром Нитаном могло и закључити, попут тога да ова странка не би условљавала званични Београд да призна независност Косова, као и да визну либерализацију не треба укидати, јер то никоме не би одговарало. Сарадња немачких институција је на вишем нивоу него у Србији и учесници студијског путовања могли су у то да се увере, те да науче како то функционише у водећој земљи Европске уније.

Поред важних предавања и разговора у немачком парламенту, Министарству економије, седишту ФЕС-а, млади из Србије имали су прилику и да се упознају с радом српске амбасаде у Берлину и попричају са амбасадором Ивом Висковићем.

Немачка јесте највећи донатор и партнер Србије и несумљиво жели да настави сарадњу с нашом земљом на свим пољима. Посебно би требало истаћи да се следеће године одржавају парламентарни избори у Немачкој, где би снаге могле да се промене. Из свега виђеног и научног на овом путовању у Берлин, чини се да би СДП имао још јаче везе са српским властима него што их има владајућа коалиција на челу с канцеларком Ангелом Меркел.

Стратешки партнери

Србија је главни стратешки партнер немачког Министарства за економску сарадњу и развој у југоисточној Европи, које новац, између осталог, даје за пројекте у инфраструктури, запошљавању, јавној администрацији. Од 2000. па до 2011. ово министарство уложило је 1,2 милијарде евра у Србију, док је за ову годину предвиђена сума од 81 милион евра.

Немачки синдикати и политика

У Немачкој су синдикати независни од политичких партија, али разговарају с њиховим представницима у парламенту како би се изборили за интересе својих чланова. Такође, нормално је да лидери синдиката подрже неке кандидате на изборима, али то не значи да ће чланови да их послушају.

Краљево: Од локалне власти само морална подршка

АУТОР: БОБАН КАРОВИЋ

Од некадашњих краљевачких индустријских гиганата готово да ништа није остало, а о поновној индустријализацији, или еуфемистички речено, о реиндустријализацији мало ко размишља. Ипак, представници синдиката верују да, окупљени око идеје интензивирања индустрије, могу да утичу да се промени став државе.

- Према мом мишљењу, а исто мишљење дели већина чланства, држава, или барем локална самоуправа, мора се створити амбијент у коме би се поспешивало отварање нових и оживљавање некадашњих фабрика. То значи покретање реалног сектора, а не само трговине, угоститељства и сличних послова и сектора. Стварање амбијента не подразумева само давање бесплатних локација за подизање погона, већ би требало да држава и локална самоуправа узму удео у отварању фабрика, па самим тим би и они имали и власништво у одређеном проценту и на тај начин контролисали рад тако основане фабрике. Ако би фабрика успешно пословала, свој власнички део би могли да продају и да тај новац даље уложе у нове погоне. Да би се реализовао тај притисак на државу или локалну самоуправу, потребно је, пре свега, јединство синдиката, каже за Форум Александар Илић, председник Већа Савеза самосталних синдиката за Краљево.

Он тврди да локална власт досад није имала слуха за потребе синдиката и да је посрнулим предузећима, на пример, и пре свега, „Магнохрому“ и „Фабрици вагона“, пружала само моралну подршку, правдајући то чињеницом да нема ингеренције да на било који начин помогне.

- Град би могао да помогне тако што би се активно укључио у налажењу партнера који би били заинтересовани за рад и сарадњу са овим фабрикама. Према мом сазнању, „Магнохром“ би имао шансе с обзиром да се неки његови производи још увек траже, па би имао пролаз на тржишту. Ипак, морам да напоменем да је више пута покушавано да се пронађе решење, али су то били усамљени покушаји појединих политичких лидера. Сви ти покушаји су се на крају сводили на једнократну помоћ - објашњава Илић.

Као пример како локална власт и држава могу да помогну реални сектор, Илић наводи случај фабрике „Гибњара“, која и дан-данас ради и може све своје производе да пласира и прода на тржишту.

- Закључили су и уговор о испоруци производа за прву уградњу у „Мерцедес“ камионе. Међутим, постоји проблем који је оставио бивши власник, аустријска фирма. Ако би држава помогла „Гибњари“ да плати дуг за репроматеријал, који и није толико велики, она би могла да стане на „своје ноге“ и да касније самостално настави са успешним радом. Држава би то могла да учини имајући у виду да је раскинут купопродајни уговор, те је она поставила заступника капитала. Она би, дакле, санирала дуг фабрике и, као већински власник, тражила новог стратешког партнера, закључује Илић.

Некадашња велика краљевачка узданица била је и „Фабрика вагона Краљево“. Међутим, лоша приватизација значајно је утицала на пословање, те је, после раскида купопродајног уговора, опет враћена у власништво државе.

Директор Бошко Славковић објашњава да би најбоље решење било нова приватизација фабрике, а за то, како каже, постоје заинтересовани купци. Док се то не деси, Влада је покушала да опет покрене ово предузеће тако што му је поверила ремонт вагона за „Железнице Србије“. За наредну годину већ је уговорена и нова испорука 225 вагона. Овај посао је важан за Фабрику јер пружа сигурност за око 800 радника. Иако плате касне, после више година, ова фирма ће из ове године изаћи са исплаћених 12 зарада.

- Питање приватизације мора да се реши током 2013. године. Биће болних резова, али фабрика ће стати на своје ноге. Такође, сигуран сам, она поново може да постане привредни покретач Краљева - закључује Славковић.

Фабрике да запосле по 10.000 људи

Александар Илић, председник Већа Савеза самосталних синдиката за Краљево, сматра да ни у једном граду величине Краљева нема сигурности, ако не постоје фабрике које упошљавају по најмање 10.000 људи. „Постојање две такве фабрике могле би да утичу на отварање малих и средњих предузећа која би својом производњом пратила основну производњу у тим фабрикама“, каже он.

У Магнохрому само 300 запослених

Ни краљевачки Магнохром није добро прошао у транзицији. Некада је упошљавао око 7.000 радника, а данас их је тек око 300. Предузеће је 2006. продато фирми „Глобал стил“. Пошто приватизација није била успешна, купопродајни уговор је раскинут 2007. Влада Србије је 2010. Магнохром ставила на списак предузећа која су у реструктурирању. Данас је производња у Фабрици вагносталних материјала (ФВМ) и Фабрици електротермичких производа (ФЕТП) јако мала, тачније на нивоу десетак процената капацитета. Ипак, у Магнохрому се надају новим власницима који ће бити бољи него претходни. ФВМ и ФЕТП могу успешно да наставе рад, а поред тога и да се даље развијају, сматрају у Магнохрому.

Бор: Да радници буду акционари

АУТОР: ЈЕЛЕНА БУЈДИЋ КРЕЧКОВИЋ

РТБ Бор пре петнаестак година био је компанија која је осим основне рударске производње имала у свом саставу бројна предузећа, углавном у металској и хемијској индустрији, све скупа око 25.000 запослених. Данас у РТБ Бор ради тек петина од тог броја, а највећи део приватизованих предузећа више не постоји, или је у стечају, односно на његовој ивици, каже за Форум председник Савеза самосталних синдиката општине Бор Драгиша Трујкић, илуструјући то примером Фабрике опреме и делова (ФОД), која је продата аустријском Атеку и која уместо некадашњих 1.300 запошљава тек 200 радника.

- Приватизација је имала погрешну концепцију на коју смо ми у синдикату указивали, али без ефекта. Бојим се и да од реиндустријализације нема ништа, јер субвенције иду на погрешне адресе. Оне би требало да буду превасходно усмерене на домаћа предузећа. Могуће решење јесте да ово мало преосталих фирми буде понуђено радницима, а да радници уз помоћ

повољних кредита постану власници, покрену производњу и тиме постану најбољи чувари свог власништва - сматра Трујкић.

Према његовим речима, оживљавање индустрије, ако се желе ефекти, треба да се спроводи са правим људима, а не са онима који су досад углавном на незаконит начин дошли до пара.

- Потребно је да сви услови за добијање кредита буду строжи, коришћење средстава да буде уз строжу и редовнију контролу, јер смо немало пута били сведоци да се предузећа купују ради имовине, а не због производње - наводи Трујкић и додаје да су тајкуни прерасли државу, па контролишу живот у нашој земљи, чему треба стати на пут.

РТБ Бор имао је своја предузећа не само у борској општини, па је тако део индустријских капацитета био лоциран код Доњег Милановца у општини Мајданпек и на неки начин директно је био „повезан“ са бакром.

Три фабрике, две из састава РТБ Бор и једна из домена дрвне индустрије, запошљавале су у то доба преко 1.200 људи. Деведесетих година прошлог века ови капацитети су нагло колабирали. Нешто од тога се мало обновило, али ни приближно капацитетима с краја 80-их година, што се увек поставља као циљ који поново треба достићи да би производња имала смисла, подсећа нас електроинжењер Радомир Зековић, директор производње доњомилановачко ФЕП-а, наглашавајући да је из овог периода остало аргумената који ће послужити као основ за ново рађање индустријске производње:

- Ту мислим на постојање индустријске културе становништва, која се изградила протеклих 30 година и која је пренета на нову генерацију, као и на могућност набавке репроматеријала по нижим ценама, због нижих цена коштања транспорта и због близине добављача. То оставља могућност планирања производње за краће временске интервале, што ће бити основа за функционисање фабрика са минималним залихама репроматеријала и готових производа. Пошто је општина Мајданпек по последњем попису друга по проценту одлива становништва у Србији, верујем да ће се држава посебно заинтересовати за овај проблем. У том смислу реално је очекивати да ће се држава одрећи дела својих прихода у циљу олакшања пословања, а самим тим ће производња бити са мањом ценом коштања и конкурентнија - сматра директор производње ФЕП-а.

У општини Кладово запослено је између 4.000 и 4.500 људи, а тек трећина њих, не рачунајући око 600 запослених у ХЕ „Бердап 1“, ради у привреди, подаци су које имају у повереништву Самосталног синдиката ове подунавске општине.

Некадашњи индустријски капацитети знатно су смањени, па, на пример, у бродоградилшту, које је пре приватизације запошљавало 700 радника, сада пловила за иностране купце производи тек око 200 бродоградитеља. И поред тога, пример бродоградилшта у Кладову многи сматрају позитивним, јер у овој фирми има посла, плате су редовне и приметно су више у поређењу са другима у општини.

- Проблем који постоји јесте да радника металске струке, као што су заваривачи и монтери, нема на евиденцији незапослених у Кладову, па нам као испомоћ долазе радници из Румуније. И ово је пример како наш систем не прати потребе индустрије, а покушај да се у овдашњем школском центру школују радници металске струке није успео због недовољног интересовања. И „Алмаг“, који је из некадашњег „Металца“ са само осам радника прерастао у фирму која је радила за немачке и аустријске партнере, чији је власник инвестирао у машине, алате, хале,

заштиту на раду и поштовао раднике и државу плаћајући све обавезе, такође је позитиван пример приватизације, сматра Бранко Мајкановић, дипломирани инжењер који је 20 година радио у бродоградилу у Кладову.

Међутим, бројнији су негативни примери. А ресурси постоје. Потребна су само средства да се они ставе у функцију. Држава треба и овде да улаже и субвенционише отварање нових погона и радних места.

Празна политика уместо развоја

- Ми се на локалу бавимо политиком, прекомповањем власти, уместо да доведемо партнере из ЕУ. Европа нам је ту, преко пута. У румунском Турн Северину текстилна индустрија, која јако добро ради, запошљава око четири хиљаде радника, а наша бивша фабрика трикотаже „Напредак“, уз потенцијалне румунске партнере, могла би да упосли женску радну снагу. И то је само једна од могућности за оживљавање привреде у општини. Да не помињемо рибњак, који је својевремено био један од најмодернијих у Европи, и велики број наших људи који су деценијама на привременом раду у иностранству и који могу бити потенцијални инвеститори у привреду - каже инжењер Бранко Мајкановић.

Врање: Један извор недовољан за пустињу

АУТОР: ВОЈКАН РИСТИЋ

Ова година могла би да буде кључна за решење статуса предузећа из металске, („Заваривач“), али и оне друге „лакше“ индустрије, која је некад била приоритетна у Врању. Трачак наде даје уговор о изградњи фабрике обуће италијанске компаније „Геокс“, где би посао требало да добије 1.250 радника.

- Управо долазак „Геокса“ добра је порука за раднике из сектора обућарске индустрије, који су након пропасти „Коштане“, некада југословенског брэнда, а њих је око 4.000, сада расути по приватним обућарским предузећима. Неки од њих ће свакако шансу добити у новој фабрици, али оно што је по мом мишљењу важније јесте то да ће код Италијана сигурно имати посла и постојећа предузећа из бранше која сада раде у Врању. Та кооперација може да буде узајамно корисна и сматрам да је долазак италијанске компаније стратешки важан за индустрију југа Србије, појашњава Мира Димитријевић из Самосталног синдиката у Врању.

Много мање шанси има „Јумко“, који са нешто мање од две хиљаде радника и даље опстаје као „компанија у реструктурирању“, али без назнака да би могао да се појави стратешки партнер.

- Ми зависимо искључиво од пласмана робе за јавна предузећа и наменску индустрију. Током ове године успевали смо да из тих послова одржимо одређени ниво уписаности, што није довољно с обзиром на постојеће капацитете, каже један од директора у „Јумку“ Зоран Стошић.

Најтежа ситуација је пак код оних који су некад били веома успешни - у „Заваривачу“, чији радници нередовно примају зараде, а производња је на минимуму, након раскида уговора о приватизацији са „Галеб групом“ из Шапца. Будимир Михајловић, начелник Пчињског округа, указује да „без стратешког партнера постоје мале шансе за опстанак ‘Заваривача’ као самосталног предузећа“.

- Ми не можемо говорити о некој перспективи овог сектора када имамо нерешен статус предузећа и најаву да субвенција неће бити - наводи Михајловић. Снежана Величковић из АСНС-а указује на чињеницу да текстилна и металска индустрија на југу Србије имају традицију, али не и стратешку помоћ државе да се пронађе решење и унапреди производња.

- Све то личи на преживљавање које неће трајати. Овде је било исувише експеримената, па је сада производња на минимуму, а радници не виде никакву перспективу, каже Величковићева. По њеном мишљењу, привредници, синдикалци и локална самоуправа морају да постигну „консензус“ око наступа у разговорима са државом. У противном, ефекат ће бити погубан, јер „децентрализације у економском смислу нема“.

- Било би добро да се направи стратегија понуде потенцијалним страним инвеститорима, јер очигледно да је то посао и за локалну самоуправу. Појединачно то су пуцњи у празно, наводи Снежана Величковић.

Новица Митић из УГС Независност поздравља то што ће „Геокс“ градити фабрику у Врању, али сматра да „један извор не може да натопа пустињу“, па тако и да промени привредну слику.

- Ми смо суочени с губитком стручне радне снаге у свим секторима индустрије. Радници су изгубили елан, па и радну културу и тешко ће се вратити у онај колосек. Томе су допринеле нередовне и мале зараде, али и нереалне пројекције о опстанку предузећа на државним апаратима финансија, наводи Митић. Он сматра да држава мора да сагледа потенцијале југа Србије у стратешком положају, због Коридора 10 и близине солунске луке, Македоније и Бугарске и других тржишта, одакле би производи с југа Србије могли лако да се пласирају.

ФОРУМ САЗНАЈЕ - Компанија Фијат аутомобили Србија повећала зараде запосленима

Ускоро и осмочасовно радно време

АУТОР: ЗОРАН РАДОВАНОВИЋ

Ако је судити према последњим информацијама из компаније Фијат аутомобиле Србија (ФАС), сви производни радници ФАС-а имаће ускоро код нас уобичајену петодневну радну недељу, са осмочасовним сменама, уместо садашњег десеточасовног радног времена, четири дана седмично. Тиме ће, како се очекује, сви радници у Фијатовој компанији у кругу „Заставе“ имати истоветни радни циклус, пошто запослени у администрацији, режији и логистици од почетка имају осмочасовно радно време, пет дана у недељи.

Како Форум сазнаје, међу запосленима у Фијатовој компанији у Крагујевцу вишемесечни експеримент са десеточасовним радним временом у две смене, четири дана у недељи, готово извесно ће бити стављен „ад акта“. Шумадијски трудбеници, наине, никако не могу да се навикну на радни циклус са две десеточасовне смене (прва од шест до 16 и друга од 20 до шест сати), уз учестали прековремени рад, због увећања производње модела „фијат 500Л“, а почетком новембра су због тога захтевали од пословодства повишице и промену садашњег система смена и рада.

После прве рунде тих преговора, председник Синдиката у ФАС-у Зоран Михајловић, који је и потпредседник Савеза самосталних синдиката Србије, рекао је медијима да је менаџмент компаније прихватио да зараде запослених у ФАС-у, укључујући и обрачун плате за октобар, буду увећане за 13 одсто. Уз то радницима крагујевачке фабрике аутомобила ће до краја године бити исплаћена и 13. плата, односно бонус у износу просечне зараде у тој компанији од 36.000 динара.

- Синдикат је тражио повећање плата од 15 до 20 одсто, али је прихватио да проценат буде нешто мањи. Свакодневно су нам долазили радници и жалили се да не могу да издрже да раде по десет сати и ноћу и да су све уморнији. Неки медији су објавили да су радници Фијат аутомобила Србије ступили у штрајк, што апсолутно није тачно. Одржали смо две јавне синдикалне седнице у обе смене и разговарали о проблемима, после чега смо започели преговоре са послодавцем, рекао је Михајловић.

Менаџмент ФАС-а је, објављено је после преговора са Синдикатом, обећао и да ће до краја године у компанији запослити још пар стотина радника, како би у значајнијој мери био смањен прековремени рад у производним погонима, узрокован великом тражњом модела „фијат 500Л“ у Европи.

Оно што, међутим, након првих преговора Синдиката и менаџмента ФАС-а није до краја било регулисано односило се на фамозно десеточасовно радно време, које највише и смета крагујевачким радницима, и о чему се и даље разговара у синдикално-пословодном дијалогу, с тиме што је, поновимо, све изгледније да ће четвородневна радна недеља у свим производним погонима ФАС-а бити промењена осмомесечним радним временом од понедељка до петка.

Подсетимо да је средином јула ове године, непосредно након увођења четвородневне радне недеље, са десеточасовним радним временом за производне раднике ФАС-а, генерални директор те компаније Антонио Чезаре Ферара за наш лист казао да такав радни циклус треба да обезбеди максималну искоришћеност инсталиране опреме. Поједини радници ФАС-а за наш лист овим поводом кажу да је четвородневна радна недеља са десеточасовним радним временом добра за послодавца, јер се тако штеди енергија, али не и за раднике у производним погонима.

Иначе, у некадашњој Заставиној Фабрици аутомобила, на чијим је темељима изграђена компанија Фијат аутомобиле Србија, у време највеће производње и извоза „југа“ у Америку, радило се и буквално даноноћно, односно у три осмочасовне смене, пет дана недељно.

Колективни уговор

Поред Самосталног синдиката, у компанији делује још неколико синдикалних организација („Независност“, „Солидарност“ и други). Репрезентативни је, међутим, једино Самостални синдикат који је, у децембру 2010, са менаџментом ФАС-а потписао колективни уговори. У Самосталном синдикату кажу да менаџмент поштује потписани колективни уговор, а тиме и домаће радно законодавство.

На конференцији „Реформа пензијског система Србије“ учесници се изјаснили против повећања старосне границе

КСС спремна за нови процес реформе

МИХАЕЛ ЕРКЕ: Реформа пензионог система може се заснивати на три основа - повећањем доприноса, вишом старосном границом за одлазак у пензију и смањењем износа пензија

АУТОР: Г. В.

Представници Министарства финансија и привреде, Министарства за рад и социјалну политику, међународних организација, послодаваца, синдиката и стручне јавности констатовали су на конференцији „Реформа пензијског система Србије“ у организацији Конфедерације слободних синдиката у сарадњи са Фондацијом Фридрих Еберт да је финансијска неодрживост пензијског система Србије кључан проблем чијем се решавању мора приступити целовитим, свеобухватним и квалитетним реформама које ће ангажовати све социјалне партнере.

- Синдикати не подржавају повећање старосне границе за одлазак у пензију, на чему се реформа пензионог система до сада заснивала. Реформе морају да буду свеобухватније, односно треба да буду окренуте и ка побољшању положаја садашњих запослених.

Конфедерација слободних синдиката спремна је да у сарадњи са државом и стручном јавности покрене процес и предложи решења за реформу пензионог система Србије. Наш став је да без заједничке ангажованости свих социјалних партнера не можемо покренути квалитетне реформе какве су у овом тренутку неопходне - нагласио је Ивица Цветановић, председник Конфедерације слободних синдиката

Директор канцеларије Фондације Фридрих Еберт у Београду Михаел Ерке изјавио је да се реформа пензионог система може радити у три правца, повећањем доприноса, старосне границе за одлазак у пензију и смањењем износа пензија.

- Једно од решења које је прихваћено у свету јесу приватни пензијски фондови. Низак животни стандард и мале зараде, међутим, највећа су препрека већем ангажовању грађана на пољу приватног пензионог осигурања и самосталне одлуке да себи уплаћују приватну пензију - истакао је Ерке.

Помоћник министра за рад и запошљавање Зоран Милошевић навео је да се Влада Србије определила за даље реформе пензијско-инвалидског система, али уз јасан став да мере смањења трошкова и рестрикције имају своју границу. „Треба радити на побољшању прихода ПИО фонда и ефикаснијој наплати доприноса, односно побољшати контролу наплате“, рекао је он. Милошевић је истакао да је важно формирање централног регистра обавезног социјалног осигурања, јер би на тај начин запосленима било омогућено да прате да ли им послодавац плаћа доприносе.

Наплата доприноса велики проблем

Љубиша Милосављевић, државни секретар у Министарству финансија и привреде, осврнуо се на решавање проблема наплате доприноса. Наплата доприноса тренутно је један од великих

проблема како због пореске евазије, тако и због чињенице да многи послодавци пријављују раднике на минималну зараду, чиме аутоматски смањују основ за доприносе које плаћају држави.

СТУДИЈА СЛУЧАЈА - Зашто су незадовољни чланови сва три синдиката која делују у Ваљаоници бакра Севојно

Кад радници брину о производњи

АУТОР: НЕНАД КОВАЧЕВИЋ

Први пут од приватизације, 2004. године, у Ваљаоници бакра Севојно догодио се штрајк. Пословодство на лош материјални положај и да искажу забринутост за стање у фабрици. Иако је изгледало да такав начин протеста није могуће организовати, због страха и апатичности радника, он је, према оценама синдикалних лидера, ипак успео, јер су му се одазвали скоро сви запослени, а пословодство је реаговало спремношћу за преговоре.

Синдикати захтевају продужетак важности колективног уговора док се не потпише нови, пошто је постојећем рок истекао 21. новембра, али и писане гаранције да до краја 2013. године неће бити принудног отпуштања. Поред тога, траже исплату регреса за ову годину у износу минималне зараде у Србији, утврђивање износа сатнице до краја ове пословне године, као и обезбеђивање континуираног снабдевања сировинама како би се реализовала планирана производња.

Како пословодство није испунило захтеве, који су били орочени до 14. новембра, синдикати су дан касније организовали штрајк упозорења. У тишини, без транспарената и сличног синдикалног „декора“, радници су штрајковали унутар фабричког круга, а пословодство није дозволило новинарима да уђу у фабрику.

- После штрајка два пута смо се састали са пословодством, које је исказало спремност да разговара о нашим захтевима. Преговори су у току, јер је штрајк упозорења направио позитивне помаке и послодавац је на наш протест озбиљно реаговао, оценио је за Форум Драгован Драшковић, председник фабричког Самосталног синдиката.

Раније су синдикати, али и осамдесеторо директора, шефова и управника фабричких погона, упозорили власнике - иностране инвестиционе фондове РЦ2 и ДАРБИ, на то да су производња и обим инвестиција све мањи, да постоје проблеми у реструктурирању дугова, те да је за лоше стање у фабрици одговорно ново пословодство на челу са генералним директором Марком Митровићем, које је, почетком октобра ове године, како су оценили, неоправдано и незаконито сменило дугогодишњег генералног директора Драгана Суботића.

- Наши захтеви постоје од раније и они су минимални. Међутим, сматрамо да угрожена будућност фабрике, а тиме и судбина 1.150 запослених и њихових породица. За то није крива светска економска криза, већ пословодство, јер се смањују и производња и обим инвестиција. Тачно је да редовно примамо плате, али желимо на време да скренемо пажњу како бисмо

спречили пропадање фабрике, указује Драшковић и додаје да се социјални проблеми радника не могу решити ако се производња не повећа.

- Власници морају да инвестирају у производњу да би фабрика радила. То је и био циљ приватизације. Међутим, страх нас је да се и оно капитала што има у фабрици не одлије, као што се догодило у многим ужичким и другим фирмама у Србији. Фондови нису добри власници, и то је свима јасно. Они су ту да ако могу, узму паре са што мање улагања, са мањом производњом, а то значи са вишком запослених. Иако пословодство то не признаје, спрема се отпуштање радника, истиче Драшковић, одбацивши спекулације да је штрајк организован због смене генералног директора Драгана Суботића, објаснивши да су идентичне захтеве синдикати упутили пословодству пре годину дана.

- Зашто бисмо штрајковали раније, када је годишња производња била 36.000 тона, а сада је скоро преполовљена и пословодство покушава да нас убеди да је ово специфична фирма, која само смањењем производње може да оствари профит. Наши захтеви постоје дуже од годину дана и то нема везе са именовањем новог генералног директора. Ми са тим немамо никакав проблем. Они имају проблем, јер мисле да заустављање разних линија, недостатак новца за финансирање производње не угрожавају наш социјално-економски статус и будућност фабрике. Кад ћемо да подигнемо глас него сада када је производња за скоро 10.000 тона мања него 2010. године, казао је Драшковић.

Његов колега Вељко Љубичић, председник синдиката Независност, наводи да су проблеми у фабрици настали када су већински власници постали инвестициони фондови, те да је основи циљ синдиката да заштити радно-правни статус запослених применом колективног уговора и гаранцијом пословодства да неће бити отпуштања радника.

- Захвални смо радницима који су обуставили производњу и изашли из хала, иако су их све време посматрали са прозора управне зграде. Након штрајка упозорења, преговарачка позиција синдиката сада је неупоредиво јача, навео је Љубичић, а потом објаснио да просечну нето зараду, која у фабрици износи 36.000 динара, не прима седамдесет одсто запослених.

- Седамдесет одсто запослених не прима просечну зараду у том износу, јер је просечан коефицијент много већи од просечне зараде, додао је Љубичић, а потом навео да синдикати и радници не желе да Ваљаоница бакра заврши као још једна пропала приватизована фирма.

Крста Радовић, председник Независног синдиката, тврди да су синдикати на време упозоравали на проблеме у фабрици и од пословодства тражили да предузме озбиљне мере, поручивши да синдикати нису ни на чијој страни, већ да заступа искључиво интересе запослених.

- Схватимо да је криза, али она није почела 2012, већ 2008. године. Производња се смањила, губимо купце и у питању је опстанак фабрике. Желимо на време да обавестимо јавност, државне органе и локалну самоуправу о правом стању у фабрици, поручио је Крста Радовић, закључивши да је штрајк упозорења успео и да ће Штрајкачки одбор о даљим мерама обавештавати запослене и јавност.

Власници тврде да Суботићу није уручен отказ

Власници су у свом допису отписали запосленима да су економска криза и наслеђени велики дугови, узроци проблема у пословању фабрике, те да Драгану Суботићу није уручен отказ, већ

да је он сам напустио функцију генералног директора, претходно одбивши позицију председника борда директора у фабрици.

АКЦИЈА - Два синдиката запослених у јавно-комуналним предузећима изборила се за своје захтеве, а синдикати полиције и даље разједињени

Удружено до остварења својих права

АУТОР: КАТАРИНА ЖИВАНОВИЋ

Синдикалци у јавно-комуналним предузећима успели су заједничком акцијом да се изборе за своје захтеве и промене одредбе о ограничењу најмањих зарада у постојећем закону. Наиме, удруженим наступом Самосталног синдиката запослених у комунално-стамбеној делатности и Гранског синдиката комуналних делатности „Независност“, изборили су се да се из Закона о утврђивању максималне зараде у јавном сектору изузму запослени у комуналном сектору.

Председник Самосталног синдиката запослених у комунално-стамбеној делатности Милан Грујић каже за Форум да је поносан на успех јер су се „први пут, након 20 година, синдикати ујединили и изборили за своје захтеве“.

- Подржали смо Владу у утврђивању максималних зарада у јавном сектору, али смо се борили против одредби закона које би најниже плате смање испод минималца и које би погодиле најсиромашније и најугроженије. Радници са најнижим занимањима уместо минималне зараде од 20.240, примали би 18.000. То смо сматрали недопустивим, каже Грујић.

Након ступања на снагу Закона о утврђивању максималне зараде у јавном сектору, 29. септембра, синдикалци комуналних делатности упутили су допис Влади, наводећи да је закон „дискриминаторски“ и тражећи да се из њега избришу поједини чланови. С обзиром да одговора није било, синдикалци су одржали јавне протесте у 15 градова у Србији, закључно са Београдом, где су се окупили испред зграде Владе 6. новембра. Тражили су испуњење захтева, најављујући јавни протест у свим предузећима у трајању од једног сата, а потом и генерални штрајк 24. новембра.

- Истог дана када смо имали протест испред Владе, примио нас је државни секретар у Министарству финансија и привреде Ивица Којић, који је у договору са министром финансија Млађаном Динкићем удовољио нашим захтевима - наглашава Грујић.

За разлику од комуналаца, синдикати полиције годинама су разједињени. Осим два репрезентативна, Полицијског синдиката Србије и Независног синдиката полиције, број нерепрезентативних стално варира од 14 до 17. Бројне протесте са циљем да укажу на лош материјални положај полицајаца и тешке услове рада, многи од њих су организовали током 2010. Председник Полицијског синдиката Србије Вељко Мијаиловић каже за Форум да једино што су успели јесте да се изборе за потписивање колективног уговора 28. фебруара 2011.

- Колективни уговор је потписан, али тек треба да се оствари његова пуна примена. Коефицијент за обрачун плата са 0,75 треба да се повећа на један, чиме би зараде запослених биле веће од 8.000 до 12.000. Такође, покренули смо иницијативу да се донесе акт о процени

безбедносних ризика на раду, каже Мијаиловић. Он додаје да ови захтеви могу да се остваре само ако синдикати буду заједно наступали.

- Нажалост, тешко да ће доћи до укрупњавања синдикалне сцене у полицији. Има ту доста несугласица међу лидерима синдиката. Присутна је и корупција. Наш синдикат једини има чланство у Европској полицијској унији, и сопствену зграду и канцеларије. Остали синдикати централне канцеларије имају у згради МУП, што је противно европским правилима - наглашава Мијаиловић.

Да су лош материјални положај и разједињеност синдиката главни проблем у полицији, сагласан је и председник Председништва Независног синдиката полиције Блажо Марковић.

- Удруживање синдиката у полицији је немогуће. Многи су искомпромитовали своју функцију као председници синдиката, а давали су обећања која никад нису била испуњена. Зато се број синдиката у полицији стално мења. Верујем да ће се пре многи од њих угасити, а чланство прелазити у Независни синдикат полиције, него што ћемо се удружити и заједнички наступати у решавању проблема, сматра Марковић.

Полиција засад са 10.000 динара помоћи месечно

„Након прошлогодишњег штрајка, који је трајао 21 дан, наш синдикат се изборио за финансијску помоћ од 10.000 динара месечно, што је ушло и у буџет за 2013. Међутим, исплата је мања и нередовна. Финансијска ситуација свих запослених у МУП је катастрофална, и инсистираћемо на њеном побољшању, указује Марковић. Недостатак опреме је, такође, горући проблем. „Долази зима. Нисмо добили чизме, јакне и кошуље већ четири године. Немамо са чиме и у чему да радимо. Тај проблем Влада под хитно треба да реши“, закључује Марковић.